

manges ører være meget velklingende ord – men er det det stadig væk, når det gælder Grønland?

Statsministeren understregede samtidig, at regeringen vælger at være et foregangsland, hvor der lægges vægt på menneskelige værdier, men hvad med de menneskelige værdier i Grønland?

Vi står også i en situation her i dag på forsvarsområdet, som også er bundet af justitsområdet ved, at vi har fået etableret et enstrengt lufttrafiksystem i Grønland, hvor man derfor ikke længere benytter sig af S-61- helikoptere i midten af Vestgrønland; den eneste helikopter i Grønland, der har det rigtige udstyr til redning til søs. Alligevel har regeringen ikke taget initiativ til at få løst den potentielt livstruende situation.

Efter den 1. oktober bliver det i Grønland endnu farligere at begive sig til havs og fjelds langs Grønlands tusinder af kilometer kyst. S-61'eren er udfaset og sendt til Syd- eller Nordgrønland. Det er bare ærgerligt, siger den gruppe embedsmænd, der rådgiver Indenrigsministeriet, som har ansvaret for beredskabet i Grønland. Gruppen består af embedsmænd, repræsentanter fra hjemmestyret, politiet, flåden og Rigsombudet.

Allerede i juni blev embedsmandsgruppen gjort opmærksom på problemet med utilstrækkelige helikopterredningsmuligheder. Gruppen har senere drøftet problemet ved et møde i august og dér konstateret, at der er en klar forringelse af redningsmulighederne, at der ikke er noget alternativ, at sådan er det bare.

Men der er et alternativ, nemlig at udstyre de mindre helikoptere, der endnu findes på strækningen, med det rigtige udstyr, men den mulighed har embedsmandsgruppen ikke drøftet. Og flere organisationer, KNAPK, som er en sammenslutning af små indskærfskere og fangere, er dybt bekymrede, og det samme er flådestationen i Grønnedal, som mener, at det har forringet redningsberedskabet på Vestkysten, at man ikke har S-61-helikopterne, og det samme er der bekymringer om hos politiet og Grønlandsfly.

Óli Breckmann (KF):

Hr. formand. »Speak softly, but carry a big stick«, var et af præsident Teddy Roosevelts valgsprog.

Jeg fornemmede lidt stok bag statsministerens ellers blide råd til færing i redegørelsen

om rigets tilstand. Færøerne fik dog større plads i denne åbningstale end nogen sinde før i mine 15 år her på Tinge, to hele sider i den skriftlige redegørelse imod sædvane et linjebud eller to, og denne opprioritering tyder vel på, at regeringen er klar til at forhandle med landsstyret om Færøernes fremtidige stilling i det danske rige.

Men regeringen har kastet sine terninger med statsministerens ord – med formandens tilladelse vil jeg citere fra talen – »at den helst ser, at Færøerne bliver i rigsfællesskabet«. Det er klar tale. Man stikker tommelfingrene i øjnene på landsstyret og Lagtingets flertal, som ønsker at gøre Færøerne til en suveræn stat imod regeringens ønske om, at vi forbliver i rigsfællesskabet.

Men så rækker statsministeren hånden frem til nogle færing og forsikrer, at regeringen er parat til at ændre den rummelige hjemmestyre-ordning til en selvstyreordning, der giver Færøerne en klart defineret selvbestemmelsesret i rigsfællesskabet.

Regeringen vil videre også se velvilligt på Færøernes overtagelse af endnu flere områder og på, at Færøerne får en mere synlig placering i de dele af udenrigspolitikken, der særligt vedrører Færøerne. Og statsministerens næste ord begrænser også landsstyrets muligheder for at nå sit mål. Han siger nemlig, at hvis den vej, Færøerne vælger at gå, er en fornyelse, en modernisering af relationerne til Danmark inden for rigsfællesskabet igen, er mulighederne der. Med andre ord, at hvis landsstyret fastholder sit ønske om Færøerne uden for det nuværende rigsfællesskab, er det et valg, som har sine konsekvenser på det økonomiske plan, på det administrative område og på samarbejdsområdet.

Siden gentager statsministeren sin forhåbning til landsstyret om, at den færøske beslutning vil basere sig på et bredt flertal. Hvem skal sige, at landsstyrets flertal på 18 mandater ud af Lagtingets 32 er for spinkelt, eller at et spinkelt flertal ved en folkeafstemning på f.eks. 50-55 pct. af vælgerne ikke er tilstrækkelig bredt?

Den logiske følge af denne tankegang er vel, at et eventuelt færøsk flertal for selvstændighed på forhånd skal bankes på plads af et mindretal, der er imod selvstyre.

Har regeringen forlods taget et socialdemokratisk partihensyn fremfor et nationalt og demokratisk hensyn over for hele Færøerne? Så er det også første gang, for sædvanen er, at lands-